

И въ фермана се казва: „Всички гореизложени данъци, които раята-селяни отъ реченитѣ свободни села сж длѣжни да плащатъ годишно на вакъфа, се събиратъ, било на право отъ войводата-забитинѣ на сжщия вакъфъ, било отъ неговитѣ действителни замѣстници. Друго външно лице, каквото звание и чинъ да притежава, което и да е било то, абсолютно нѣма право и не може да се намѣсва въ владението и управлението на тѣзи свободни села, нито пѣкъ съ сила и принуда да застави селянитѣ и да изисква отъ тѣхъ нѣкакви незаконни данъци“.

И по-нататѣкъ се казва: „управляващиятъ или войводата на вакфирнитѣ села е длѣженъ да се грижи, щото, съгласно духа на царскитѣ актове, да извършва редовното и навременното посѣване и култивиране на земитѣ въ тия села, да покровителствува живота, честъта и имота на раята-селяни; да се грижи за развитието на тѣхното богатство и на економическия имъ поминѣкъ и да удовлетворява всѣкога законнитѣ нужди на земеделцитѣ, които обработватъ земитѣ на тия села. — Управляващия вакъфа, преди всичко, трѣбва да знае, че на главата му лежи голѣма отговорностъ, ако той занемари нѣкакъ си служебнитѣ си обязанности и ако остави праздни и необработени земитѣ, намиращи се въ предѣлитѣ на тѣзи вакфирани села. Раята-селяни по никой начинъ не бива да се притѣсняватъ и зле третиратъ отъ самия управляващъ-войвода или неговитѣ хора. Той нѣма право да взема отъ раята данѣкъ за право на тапия (тапуи земя) за поземлена собственостъ. Сжщо той нѣма право да взема по-голѣмъ десѣтъкъ отъ произведенията на хранитѣ, отъ колкото той е опредѣленъ, защото инѣкъ раята-селяни, безспорно, се обременяватъ съ тежки данъци за въ полза на властѣта. При това се вмѣнява въ вина на управляващия на вакъфа, като актъ на измѣна, ако той би позволилъ на чужди хора отвѣнъ да нахлуватъ на сила въ границитѣ на тѣзи села, за да мжчатъ и изтезаватъ раята съ целъ за грабежъ и за лична материална облага. Съ тѣзи свои деяния, той ще се счита за крайно недобросѣвѣстенъ и ще бжде отговоренъ предъ духа на завещателя, ако би се допуснали и ако тѣ сж въ явно противоречие, както на свещения шериятъ, така и на статутнитѣ постановления на завещателя въ завещанието, които иматъ сила на законъ. Защото явно е, че отъ такъвъ родъ нелоялни деяния, преди всичко, страдатъ интереситѣ на властѣта и на беднитѣ хора отъ Мека и Медина, които очакватъ своята материална помощъ за сжществуване“.

Предвиденитѣ задѣлжения на управляващия въ полза на населението сж много важни. Забранява се подъ тежка отговорностъ не само превишението и злоупотрѣбението съ властѣта, но дори и всѣко нехайство и опущение по небрежностъ.

Отъ фермана е видно сжщо, че въ завещанието сж били точно изброени и опредѣлени всички разходи, които е трѣбвало и можало да се правятъ, както за богоугодни заведения, тѣй и за подържане на беднитѣ въ Мека и Медина. Споредъ това и, въ изпълнение волята на завещателя, наистина, наследницитѣ редовно всѣка година сж изпращали въ двата свещени мюсулмански града Мека и Медина известна парична сума за подържане свещеното „Кяабе“ и Св. Гора, наречена „джебели-урфанъ“. Тѣ сж изпращали сжщо редовно всѣка година по шесть товара сребърни акчета, съ специално предназначение за помощъ на беднитѣ мохамедани, живущи въ тия два града. Останалитѣ суми служили за подържането на многобройното потомство на покойния завещатель.